

อาชญารัก : เปิดคดีฆาตกรรมนางงาม นครศรีธรรมราช พ.ศ. 2479

Love Crime: A Murder Case of Miss Nakhon Si Thammarat 2479 B.E.

ณัฐริดา ทองเกษม

บทคัดย่อ

เรื่องราวโศกนาฏกรรมความรักระหว่างข้าราชการหนุ่มกับครูสาวสวยแห่งโรงเรียนสตรีประจำจังหวัด ทั้งสองหมั้นหมายและวางแผนจะแต่งงานกัน ทว่าเมื่อฝ่ายหญิงเข้าประกวดนางงามและได้รับรางวัลชนะเลิศตำแหน่งนางสาวนครศรีธรรมราช พ.ศ.2479 เธอต้องเป็นตัวแทนของจังหวัดไปประกวดนางงามระดับชาติที่กรุงเทพมหานครและสามารถคว้ารางวัลนางงามประจำภาคมาได้ สถานภาพนางงามส่งผลให้เกิดอุปสรรคบนเส้นทางรัก ฝ่ายชายรู้สึกหึงหวงและเกรงจะสูญเสียหญิงสาวคู่หมั้น จนเป็นเหตุนำไปสู่คดีอาชญากรรมสะเทือนขวัญ ซึ่งกรณีดังกล่าวไม่เพียงสะท้อนให้เห็นบรรยากาศและกระแสความตื่นตัวของ การประกวดนางงามในประวัติศาสตร์ไทยเท่านั้น แต่ยังบ่งชี้ประเด็นปัญหาและเงื่อนไขทางความรักระหว่างชายหญิงอันก่อตัวขึ้นจากบริบทต่าง ๆ ของสังคมอีกด้วย

คำสำคัญ: การประกวดนางงาม, ความรัก, นครศรีธรรมราช, โศกนาฏกรรม, อาชญากรรม

Abstract

This was a tragic love story between a young public servant and a beautiful teacher of a provincial women's school. The couples had been engaged and planned for their wedding before the bride-to-be competed in a beauty pageant and was crowned Miss Nakhon Si Thammarat 2479 B.E. She, then, had to represent her province at a national stage in Bangkok where she again won the regional title. The title caused an obstacle in their love. With jealousy and fear of losing the woman he loved, the groom-to-be had turned this love story to a terrifying crime eventually. Not only did this case reflect atmosphere and growing awareness of the beauty pageantry in Thailand's history, but it also indicated issues and conditions of love between men and women formed out of the social context.

Keywords: Beauty pageant, Nakhon Si Thammarat, Crime, Love, Tragedy

ภาพนางสาวยินดี มกดี นางสาวนครศรีธรรมราช 2479

ความงามถือเป็นสิ่งที่สตรีต่างปรารถนา จนหลายคนใฝ่ฝันอยากจะขึ้นชื่อว่าเป็น “นางงาม” สักครั้งหนึ่งในชีวิต ทว่าภายใต้รูปโฉมอันงดงามจนเป็นที่ชื่นชมของผู้พบเห็น อาจไม่ได้นำมาซึ่งความสุขของชีวิตที่งดงามเหมือนใบหน้าเสมอไป เพราะบางครั้งความงามอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการพรากชีวิตของใครสักคนไปตลอดกาล

หากย้อนเวลาไปเมื่อ 80 กว่าปีที่แล้ว ซึ่งเป็นยุคแรกที่มีการริเริ่มประกวดนางงามระดับชาติได้เพียง 3 ปี ได้เกิดคดีสะเทือนขวัญ “ฆาตกรรมนางงาม” อันเป็นข่าวโด่งดังไปทั่วทั้งในและต่างประเทศ สตรีผู้เคราะห์ร้ายคือ “นางสาวยินดี มกดี” นางสาวนครศรีธรรมราช ประจำปี พ.ศ.2479 เธอถูกปลิดชีพด้วยน้ำมือของคนรักหลังจากเพิ่งได้รับตำแหน่งนางงามประจำภาคจากการประกวดนางสาวสยามที่กรุงเทพมหานครมาไม่กี่เดือน ซึ่งนายอาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ นักเขียนและนักวิชาการผู้กำลังมุ่งมั่นศึกษาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมอันมีต้นเหตุมาจากปัญหาความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศในมิติต่างๆ ได้ให้คำนิยามของปรากฏการณ์ในลักษณะนี้ว่า “อาชญากรรัก” หมายถึง อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากความรัก

เผยเส้นทางรัก : ปฐมบทก่อนนำไปสู่เหตุฆาตกรรม

“นายเฉลิม สวัสดิ์สุตร์” อายุ 30 ปี ข้าราชการประจำแผนกตรวจเงินแผ่นดิน ภาค 4 (สงขลา) บุตรชายคนที่ 4 ในบรรดาบุตรธิดาทั้ง 6 คนของหลวงขยันสรการกับนางขยัน สรการ ถิ่นพำนักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครแถวย่านสะพานเทเวศร์ หลังจากบิดาเสียชีวิตได้ไม่นานในปีพ.ศ. 2470 เขาได้เข้ารับราชการครั้งแรกเป็นเสมียนที่กรมตรวจเงินแผ่นดิน ขณะเดียวกันยังศึกษาวิชาบัญชีทางไปรษณีย์จากต่างประเทศไปพร้อมกันอีกด้วย ประกอบกับลักษณะนิสัยของนายเฉลิมที่เป็นคนสงบเสถียรเรียบร้อย พุดน้อย และมีความสามารถในด้านบัญชีระดับหัวแถวของบรรดาข้าราชการด้วยกัน จึงทำให้ทางการเลื่อนขั้นให้เป็นเสมียนประจำแผนกอันดับที่ 1 โดยจะได้รับเงินเดือน 100 บาท ในปี พ.ศ. 2478 นายเฉลิมถูกส่งตัวไปรับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตรวจเงินภาค 4 (สงขลา) ซึ่งหลวงสมบัติภูเบศร์ผู้เป็นหัวหน้าได้ให้เขาดูแลในพื้นที่ของจังหวัดนครศรีธรรมราช (ประชากร 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 1-2) ด้วยเหตุนี้ นายเฉลิมต้องไปตรวจราชการในพื้นที่นครศรีธรรมราชบ่อยครั้ง จึงทำให้เขามีโอกาสได้รู้จักกับนางสาวยินดี มกดี สาวงามอายุ 20 ปี เธอประกอบอาชีพครูอยู่ที่โรงเรียนศึกษานารีประจำจังหวัด (ปัจจุบันคือ โรงเรียน

นายเฉลิม สวัสดิ์สุตร์

ภาพนายเฉลิม สวัสดิ์สุตร์

กัลยาณิศรีธรรมราช) บุตรสาวคนโตของนายก็กับนางส้มเอี่ยม มกดี แห่งตำบลท่าวัง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งหมดคือจุดเริ่มต้นเส้นทางรักระหว่างข้าราชการหนุ่มจากกรุงเทพฯ กับคุณครูสาวสวยแห่งโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดเมืองนครศรีธรรมราช

ถึงแม้ว่าหน่วยงานของนายเฉลิมจะตั้งอยู่ที่จังหวัดสงขลา ก็ไม่ใช่อุปสรรคขวางทางรักแต่อย่างใด เพราะเมื่อใดที่เขามีเวลารว่างจากการทำงาน ก็จะไปรับเดินทางไปหานางสาวยีนดีที่นครศรีธรรมราชเสมอ การมาหานางสาวยีนดีของนายเฉลิมนั้น เขาจะใช้เวลาอยู่กับคนรักทั้งวันที่บ้านหญิงสาว และจะไปพักตามบ้านเพื่อนหรือเข้าพักที่โรงแรมเพื่ออาศัยนอนหลับยามค่ำคืน นายเฉลิมกระทำการเช่นนี้อยู่สม่ำเสมอจนได้รับความไว้วางใจจากทางบิดามารดาของนางสาวยีนดี ในที่สุดนายเฉลิมได้ขอหมั้นนางสาวยีนดีต่อหน้านายพร้อม ไตรสุวรรณ ผู้รับหน้าที่เป็นผู้ปกครองของนางสาวยีนดีที่จังหวัดสงขลา และกำหนดจะแต่งงานกันในเดือนมีนาคมปลายปี พ.ศ. 2479 ที่จะถึง (ถ้านับเทียบปีศักราชแบบสากลเช่นปัจจุบัน จะตรงกับเดือนมีนาคม พ.ศ. 2480 แล้ว)¹

ก้าวแรกสู่วงการนางงามในงานสารทเดือนสิบ

ภายหลังที่รัฐบาลได้ริเริ่มให้มีการจัดประกวดนางงามของชาติเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2477 ในงานฉลองรัฐธรรมนูญ เรียกการประกวดนี้ว่า “นางสาวสยาม” โดยมีสาวงามเข้าร่วมประกวดทั้งหมด 16 จังหวัด ซึ่งในปีนั้นจังหวัดนครศรีธรรมราชได้เลือก “นางสาวสมร ลิ้มปิตาติ” บุตรีของ “นายลิ้มขุนหงวน” เจ้าสัวใหญ่แห่งเมืองนคร เป็นตัวแทนจังหวัดเข้าร่วมประกวดนางสาวสยาม ในปีถัดมา พ.ศ.2478 ได้เกิดพายุฝนฟ้าคะนองทั่ว สร้างความเสียหายทั้ง

“

นางสาวยีนดีได้แสดงอาการ
ปวดหัวปวดฟันในขณะกัณายนเฉลิม
พยายามหาเรื่องพูดคุยเจรจาด้วย
จึงหว่านเองนางส้มเอี่ยมผู้เป็นมารดา
เพิ่งกลับจากไปทำบุญที่วัดได้สังเกตเห็น
อาการไม่สบายของบุตรสาว
เลยถามขึ้นมาด้วยความห่วงใย
คำตอบของนางสาวยีนดีที่บอกกับแม่ไป
นั้นเป็นการจุดชนวนให้บังเกิดเหตุการณ์
ไม่คาดฝันขึ้น

”

ประเทศ โดยเฉพาะพื้นที่ภาคใต้ พบว่าหลายจังหวัดได้รับผลกระทบจากอุทกภัย จึงไม่ปรากฏหลักฐานรายชื่อสาวงามผู้เป็นตัวแทนจากภาคใต้เข้าร่วมประกวด

ผลจากการเกิดขึ้นของนางสาวสยามทำให้หลายจังหวัดได้ริเริ่มการประกวดนางงามประจำจังหวัดในงานฉลองรัฐธรรมนูญของตน เพื่อเฟ้นหาสาวงามเป็นตัวแทนจังหวัดเข้าร่วมประกวดนางสาวสยามที่กรุงเทพฯ ทว่างานฉลองรัฐธรรมนูญถือเป็นงานของชาติที่รัฐบาลให้ความสำคัญยกย่องเป็น “งานมหกรรมแห่งปี” และได้กำหนดช่วงระยะเวลาจัดงานพร้อมเพรียงกันทั่วทั้งประเทศ ซึ่งแต่ละพื้นที่อาจมีระยะเวลาการจัดงานที่ไม่เท่ากัน แต่ให้ถือเอาวันที่ 10 ธันวาคมเป็นหลัก สำหรับการคัดเลือกตัวแทนสาวงามเข้าประกวดนางสาวสยามของ

แต่ละจังหวัดมีรูปแบบแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่จะคัดเลือกจากการประกวดนางงามประจำจังหวัดที่มักจะจัดขึ้นในงานฉลองรัฐธรรมนูญ หากเป็นจังหวัดที่อยู่ไม่ห่างไกลจากกรุงเทพก็มักจะจัดส่งสาวงามเข้าประกวดนางสาวสยามต่อไปทันที แต่หากเป็นจังหวัดที่อยู่ห่างไกลอาจจะจัดประกวดนางงามประจำจังหวัดปีนี้เพื่อจัดส่งประกวดนางสาวสยามในปีหน้า หรือบางพื้นที่ก็มีการประกวดนางงามประจำจังหวัดไปไว้ในงานเทศกาลท้องถิ่นอื่น ๆ เพื่อหาตัวแทนให้ทันก่อนที่จะมีการประกวดนางสาวสยามเกิดขึ้นช่วงต้นเดือนธันวาคม

สำหรับจังหวัดนครศรีธรรมราชมิได้มีการจัดประกวดนางงามในงานฉลองรัฐธรรมนูญของจังหวัดแต่อย่างใด หากได้นำกิจกรรมการเฟ้นหานางงามประจำจังหวัดไปอยู่ในงานประเพณียิ่งใหญ่ประจำปี นั่นคือ ประเพณีสารทเดือนสิบ อันเป็นประเพณีสำคัญในการทำบุญให้แก่ดวงวิญญาณของบรรพชนและญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งจะมีขึ้นในวันแรม 1 ค่ำจนถึงแรม 15 ค่ำ เดือนสิบของทุกปี โดยส่วนใหญ่มักจะตรงกับเดือนกันยายน เทศกาลเดือนสิบของเมืองนครศรีธรรมราชได้ปรากฏหลักฐานการจัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2466 ณ สนามหน้าเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งภายในงานจะมีการออกร้านและมหรสพภาคบันเทิงต่าง ๆ

ในปี พ.ศ. 2479 ได้มีการริเริ่มการประกวด “นางสาวนครศรีธรรมราช” ในงานเดือนสิบระหว่างวันที่ 12-16 กันยายน โดยใช้โอกาสจัดงานดังกล่าวเพื่อเฟ้นหาสาวงามผู้เป็นตัวแทนของจังหวัดส่งไปประกวดนางสาวสยามที่กำลังจะถูกจัดขึ้นในอีก 2 เดือนกว่า อันตรงกับช่วงต้นเดือนธันวาคม งานเดือนสิบปีนี้ถูกจัดอย่างยิ่งใหญ่กว่าทุกปี นอกจากนี้ กรมสาธารณสุขยังได้สั่งให้หน่วยสุขศึกษาจัดฉายหนังกลางแปลงเพื่อเผยแพร่หลักสุขภาพ

และอนามัยที่ดีแก่ประชาชนอีกด้วย (ประชาชาติ 8 กันยายน พ.ศ. 2479 : 3)

การจัดประกวดนางสาวนครศรีธรรมราชถือเป็นกิจกรรมใหม่ของจังหวัด จนสร้างกระแสความตื่นตัวให้กับบรรดาสาวงามในจังหวัดเป็นอย่างมาก ซึ่งสาวงามที่หลายหน่วยงานหมายตาและร้องขอให้เข้ามาประกวดนางงามก็คงหนีไม่พ้นคุณครูสาวสวยแห่งโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดนามว่า “นางสาว ยินดี มกดี” นั่นเอง

การประกวดนางงามถูกจัดขึ้นในคืนที่ 14 กันยายน มีสาวงามเข้าร่วมประกวดทั้งหมด 17 คน ความที่นางสาวยินดีมีรูปร่างหน้าตาสะสวยและมีผิวพรรณขาวนวล เธอจึงได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการด้วยคะแนนเป็นเอกฉันท์ให้ได้รับตำแหน่งนางสาวนครศรีธรรมราชประจำปี พ.ศ. 2479 (ประชาชาติ 23 กันยายน พ.ศ. 2479 : 3) และจะต้องเป็นตัวแทนของจังหวัดเข้าประกวดนางสาวสยามในงานฉลองรัฐธรรมนูญที่กรุงเทพมหานคร การประกวดนางงามยุคนั้นนอกจากจะเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลแล้ว ยังช่วยสร้างชื่อเสียงให้กับจังหวัดเพราะถือได้ว่าช่วยสนับสนุนกิจกรรมอันเกี่ยวเนื่องกับการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยของรัฐบาลคณะราษฎร ซึ่งนายเฉลิม สวัสดิวัตน์ก็ทราบในเรื่องนี้เป็นอย่างดี เขาจึงได้ยินยอมให้คู่หมั้นของตนเข้าประกวดนางสาวสยามต่อไป รวมถึงจะต้องเลื่อนกำหนดวันวิวาห์ของทั้งคู่ออกไปหลังงานฉลองรัฐธรรมนูญอีกด้วย (ประชาชาติ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 35)

จากนางงามประจำภาคที่ 1 สู่วัยเต็งบนเวทีนางสาวสยาม

หลักเกณฑ์การประกวดนางสาวสยามประจำปี พ.ศ.2479 ณ พระราชอุทยานสราญรมย์ อันเป็น

สถานที่จัดงานฉลองรัฐธรรมนูญในขณะนั้น จะเริ่มประกวดตั้งแต่วันที่ 8-11 ธันวาคม โดยแบ่งเป็นการประกวดนางงามในแต่ละภาคทั้ง 4 ภาค แต่ละวันตามลำดับ ประกอบด้วย ภาคที่ 1 ประกวดนางงามจากภาคใต้และภาคกลาง, ภาคที่ 2 ประกวดนางงามจากภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคที่ 3 ประกวดนางงามธนบุรี และภาคที่ 4 ประกวดนางงามพระนคร เมื่อได้นางงามประจำภาคครบทั้ง 4 ภาค ก็นำนางงามผู้เข้ารอบสุดท้ายทั้งหมด 4 คน มาตัดสินเพื่อคัดเลือกเป็นนางสาวสยามในคืนวันที่ 12 ธันวาคมอีกที (ณัฐธิดา ทองเกษม, 2563 ก : 75-76 และ ณัฐธิดา ทองเกษม, 2563 ข : ระบบออนไลน์)

สำหรับการประกวดนางงามประจำภาคที่ 1 จะเป็นการประกวดกันระหว่างสาวงามตัวแทนจากภาคใต้และภาคกลาง แน่นอนว่านางสาวยีนดีจากจังหวัดนครศรีธรรมราชจะต้องเข้าร่วมการประกวดครั้งนี้ในคืนวันที่ 8 ธันวาคม โดยมีคู่แข่งเป็นสาวงามจากจังหวัดต่าง ๆ อาทิ นางสาวชะอ้อน ผิระคะเปาระ (นางสาวสุราษฎร์ธานี) นางสาวสนธิ์ ตันชววิรัตน์ (นางสาวชลบุรี) และนางสาวเพ็ญศรี ภิรมย์นาม (นางสาวจันทบุรี) ฯลฯ ถึงแม้ว่าคู่แข่งจะเป็นนางงามเลอเลิศที่ถูกคัดมาจากจังหวัดต่าง ๆ ก็ตาม แต่นางสาวยีนดีสามารถเอาชนะสาวงามทุกคนในคืนนั้น คำว่าตำแหน่งนางงามประจำภาคที่ 1 มาครองได้สำเร็จ และเธอจะต้องเตรียมตัวเข้าชิงตำแหน่งนางสาวสยามกับนางงามอีก 3 ภาคต่อไปในคืนวันที่ 12 ธันวาคม

การประกวดได้ดำเนินมาจนกระทั่งได้สาวงามผู้ชนะในแต่ละภาคครบทั้ง 4 ภาคแล้ว ประกอบด้วยนางสาวยีนดี มกติ (นางสาวนครศรีธรรมราช) ผู้ชนะนางงามประจำภาคที่ 1 นางสาวเจริญศรี ปาตะบุตร (นางสาวชัยภูมิ) ผู้ชนะนางงามประจำภาคที่ 2 นางสาววิจิต สุนทรานุกูล (นางสาวธนบุรี) ผู้ชนะนางงาม

นางงามประจำภาค ที่ 1,2,3 รูปกลาง
คือนางสาวยีนดี มกติ นางงามประจำภาคที่ 1

ประจำภาคที่ 3 และนางสาววงเดือน ภูมิรัตน์ (นางสาวพระนคร) ผู้ชนะนางงามประจำภาคที่ 4 จึงได้เริ่มการประกวดนางสาวสยาม ซึ่งในคืนตัดสินนั้น สาวงามที่บรรดาผู้ชมและนักข่าวต่างเก็งกันเอาไว้ เห็นที่จะไม่แพ้ 2 สาว คือ นางสาววงเดือน ภูมิรัตน์ จากพระนคร และนางสาวยีนดี มกติ จากนครศรีธรรมราช

“...ผ่านสายตาครั้งแรกจะเห็นได้ว่า นางสาววงเดือนไม่ได้เด่นกว่านางสาวยีนดีมากนัก และนางสาวเจริญศรีก็ใกล้เคียงกับนางสาวยีนดีเหมือนกัน ฉะนั้นนางสาววิจิตพอเป็นอันมองเห็นได้ว่าหมดหวัง สายตาประชาชนจึงมองเห็นผู้เด่นได้ 2 คน คือ นางสาวพระนคร กับ นางสาวนครศรีธรรมราช... นางสาววงเดือน ภูมิรัตน์ (หมายเลข 3) ยืนยิ้มยิ้ม

นางสาววงเดือน ภูมิรัตน์
นางสาวสยาม พ.ศ.2479

ภาพนางสาวยินดี มกดี นางสาวนครศรีธรรมราช 2479

พริ้มพรายนำเอ็นดู เคียงข้างของเธอคือนางสาวยินดี มกดี แห่งนครศรีธรรมราช (หมายเลข 2) ผู้มีรูปอันอวบท้วม มีผิวอันขาวเป็นนัยยะ ห่มสไบสีแดง เมื่อสีแดงเมื่อปรากฏบนพื้นผิวสีขาว และโคมฉายส่องกราดอยู่จำเ็นนั้น ย่อมดูขึ้นนั้ก และเพราะเหตุนี้ทำให้พิศวงกันครันอยู่...” (ไทยใหม่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2479)

สอดคล้องกับความเห็นจากหนังสือพิมพ์อีกฉบับที่มองว่านางสาวยินดีมกดี เป็นตัวเต็งในการประกวดนางสาวสยามครั้งนี้ดีคู่มาับ “นางสาววงเดือน ภูมิรัตน” นางงามประจำภาคที่ 4 เช่นเดียวกัน ดังปรากฏในช่วงก่อนคืนตัดสินนางสาวสยามที่ว่า

“...นางสาวยินดี มกดี จากนครศรีธรรมราช ร่างใหญ่ท้วม ผิวงาม เติ่นดี ขามีดำหนิเล็กน้อย ใบหน้าได้รูปและงามเกลี้ยงเกลา นัยน์ตาหวาน เสียตรงจมูกใหญ่และริมฝีปากกว้างไปนิด ส่วนวงเดือน ร่างเล็กบาง แต่ไม่เสียส่วน ผิวงามมาก ทรวดทรงดี ที่สุด น่องสะอาดเรียวยาว เติ่นดีกว่า ใบหน้าค่อนข้างกลม ตาแจ้ว ทุกส่วนดีหมด คาดว่าตำแหน่งนางสาวสยามน่าจะได้แก่ วงเดือน ภูมิรัตน...” (ประมวญวัน 13 ธันวาคม พ.ศ. 2479)

ในคืนวันตัดสินนอกจากจะมีคณะรัฐบาลเชื้อพระวงศ์ และแขกผู้มีเกียรติมาร่วมชมการตัดสินนางสาวสยามแล้ว ยังปรากฏว่ามีชายชาวต่างชาติเข้าร่วมชมการประกวดอีก 2 ท่านด้วย ซึ่งพวกเขาต่างก็คาดคะเนกันว่านางสาวยินดีจากนครศรีธรรมราชจะสามารถคว้าชัยคว้ามงกุฏนางสาวสยามประจำปีนี้ได้อย่างแน่นอน ซึ่งเรื่องดังกล่าวก็ได้ถูกนำเสนอเป็นข่าวไว้ในหนังสือพิมพ์ ไทยใหม่

“...ที่จริงก็ไม่น่าสงสัย ถ้าหากว่าการประกวดคราวนี้ทำกันในอเมริกาหรือยุโรป นางสาวยินดี มกดี น่าจะได้เป็นที่ 1 เพราะเธอมีรูปทรงงาม สูงใหญ่และอวบท้วม ทั้งมีผิวขาวประหนึ่งสีงา แต่ถึงกระนั้น ในขณะที่ปรากฏตัวออกมาด้วยกันในครั้งแรก ดวงตาอันคมเป็นมันขลับของนางสาววงเดือน ก็มีประกายสะดุดตาผู้ดูแค่นิดใจแรกเสียแล้ว...” (ไทยใหม่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2479)

ผู้ชมต่างคาดคะเนกันไม่ถูกระหว่างตัวเต็งสาวงาม 2 คนนี้ ผู้ใดกันจะได้เป็นนางสาวสยาม พ.ศ. 2479 ในที่สุดคณะกรรมการก็ตัดสินให้นางสาววงเดือน ภูมิรัตน จากพระนครเป็นนางสาวสยามคนที่ 3 ของประเทศ

ในส่วนของนางสาวยินดีระหว่างที่เธอพักนอนอยู่ในกรุงเทพฯ หลังการประกวดเสร็จสิ้นลง นายเฉลิมมองว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะพานางสาวยินดีมาแนะนำให้ทำความรู้จักกับมารดาของตน จึงได้ร้องขอให้นางอดิศัย สวามิภักดิ์ผู้เป็นพี่สาวมาช่วยเป็นธุระจัดการในเรื่องนี้แทนเพราะตนติดราชการอยู่ที่ปักขไต้ ซึ่งพี่สาวได้พยายามปฏิบัติตามคำขอร้องจากนายเฉลิม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พบจบจบจนกระทั่งนางสาวยินดีได้เดินทางกลับนครศรีธรรมราช

เมื่อกลับมาถึงบ้านเกิดคราวนี้ชีวิตของนางสาวยินดีก็เปลี่ยนไป ถึงแม้ว่าเธอจะพลาดท่าในการคว้ามงกุฏนางสาวสยามมาแบบฉิวเฉียด แต่การที่เธอ

ภาพงานเลี้ยงต้อนรับนางสาวยินดี มกติ ที่ได้รับตำแหน่งนางงามประจำภาคที่ 1 ณ จวนข้าหลวง

ได้รับตำแหน่งชนะเลิศนางงามประจำภาคที่ 1 นำมาซึ่งความภาคภูมิใจให้กับท่านข้าหลวงประจำจังหวัดและชาวเมืองนครศรีธรรมราชไม่น้อย ถือเป็นตัวแทนสาวงามจังหวัดภาคใต้คนแรกที่สามารถคว้ารางวัลการประกวดนางงามในงานฉลองรัฐธรรมนูญที่กรุงเทพมหานคร ด้วยเหตุนี้ในวันที่ 30 ธันวาคม คุณหญิงสุรภาพรธานีภรรยาของพระยาสุรภาพรธานีศรีเกษตรนิคม (เต่า ศตะกุ่มะ) ข้าหลวงประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้จัดงานเลี้ยงต้อนรับแสดงความยินดีเนื่องในโอกาสที่นางงามแห่งนครศรีธรรมราชผู้ที่สามารถคว้าตำแหน่งนางงามประจำภาคที่ 1 มาได้ โดยมีบรรดาครูสตรีโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดและสุภาพสตรีรวม 30 กว่าคนมาร่วมงานเลี้ยงฉลอง ณ จวนข้าหลวงประจำจังหวัด (ประชาชาติ 5 มกราคม พ.ศ. 2479 : 2)

วันแห่งโศกนาฏกรรม

การได้รับตำแหน่งนางงามประจำภาคทำให้นางสาวยินดีกลายเป็นที่รู้จักในวงสังคมอย่างมาก นอกจากเธอจะได้รับเชิญให้ออกงานการกุศลต่าง ๆ แล้ว “ตำแหน่งนางงาม” ย่อมอีกเป็นทางเลือกหนึ่งที่ทำให้มีชายหนุ่มมากมายรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติต่างเข้ามาหมายปอง เรื่องดังกล่าวนายเฉลิม

ก็แจ้งแก่ใจเป็นอย่างดี จึงได้พยายามรบกวนนางสาวยินดีเพื่อเร่งรัดจัดงานวิวาห์ของทั้งคู่ให้เร็วที่สุด แต่นางสาวยินดีได้คำนึงถึงตำแหน่งนางงามที่ตนเพิ่งจะได้รับ เลยอยากจะขอเลื่อนงานแต่งงานออกไปอีก 1-2 ปี ซึ่งนายเฉลิมมองว่านานเกินไปจึงได้มาเจรจาดตกลงกับทางนางสาวยินดีและครอบครัวของเธออีกครั้ง จึงได้ข้อสรุปว่างานแต่งงานของพวกเขาทั้ง 2 คนจะเลื่อนออกไปอีกราว ๆ สองเดือน โดยจะถูกจัดขึ้นในเดือนพฤษภาคม จากเดิมที่กำหนดไว้เดือนมีนาคม

วันศุกร์ที่ 5 กุมภาพันธ์ นายเฉลิมได้ลางานเพื่อมาเยี่ยมคู่หมั้นของตนเหมือนเคย ทว่าการมาคราวนี้เขาดูร้อนใจเป็นอย่างมากเพื่อจะมาบอกข่าวอันไม่สู้ดีว่า เขาอาจได้ย้ายไปรับราชการที่จังหวัดนครราชสีมาหรือไม่ก็จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบกับนางสาวยินดีมีอาการรู้สึกไม่ค่อยสบายคือ ปวดหัวและปวดฟัน ซึ่งนายเฉลิมจะชวนไปดูหมั่นนอกบ้านนางสาวยินดีก็บอกปฏิเสธ เพียงแค่ชวนให้พุดคุยเจรจายู่ที่บ้านแทน

คืนวันที่ 6 กุมภาพันธ์ นายเฉลิมได้มาบอกความประสงค์อยากให้เลื่อนงานแต่งงานเร็วขึ้นมาเป็นเดือนมีนาคมดังเดิม อ้างเหตุผลว่าถ้าถูกย้ายไปต่างจังหวัดจะเป็นการลำบาก นางสัมผัสยม มารดาของนางสาวยินดีที่ไปดูฤกษ์พร้อมนายเฉลิมก็ได้

บอกว่าเดือนดังกล่าวไม่มีวันดี ให้ถือฤกษ์แต่งตาม
ที่ตกลงกันก่อนหน้านี้ คือเดือนพฤษภาคม ซึ่งก็
เหลือเวลาอีกไม่กี่เดือนเท่านั้น ส่วนเรื่องที่นายเฉลิม
อาจย้ายไปต่างจังหวัดก็ไม่ใช่การลำบาก เมื่อได้ยิน
เช่นนั้นนายเฉลิมก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ชวนปรางไหมท์
น้องสาวของนางสาวยีนดีไปดูละครแล้วก็พากลับ
มาส่ง

จนกระทั่งช่วงเช้าของวันอาทิตย์ที่ 7 กุมภาพันธ์
นายเฉลิมได้มาหานางสาวยีนดีตั้งแต่เวลา 8.00 น.
ซึ่งพบกับนายก็ บิดาของคู่หมั้นสาวเป็นคนแรก เขา
จึงได้ถามหานางสาวยีนดีว่าอยู่ที่ไหน นายก็ไม่
ทราบจึงตอบไปว่าไม่รู้ตื่นนอนหรือยัง นายเฉลิมขอ
อนุญาตบิดาขึ้นไปดูตรงห้องนอนชั้นบน ซึ่งผิดปกติ
วิสัยเพราะที่ผ่านมานายเฉลิมไม่เคยล่วงเกินถึงชั้น
เข้าไปหานางสาวยีนดีถึงห้องนอน แต่วันนี้ดูร้อนรน
จนสันนิษฐานได้ว่า นายเฉลิมคงจะไปทราบความ
อะไรที่ไม่เป็นมงคลต่อคู่หมั้นของตนเป็นแน่ เมื่อไป
ถึงข้างบนก็ไม่พบใครจึงได้ไปตามหาที่หลังบ้าน พบ
นางสาวยีนดีกำลังนั่งดูน้องสาวของเธอซัดผ้าเช็ดหน้า
อยู่ จากนั้นทั้งคู่ก็เดินมานั่งคุยกันตรงทางเดินเข้า
ออกใกล้ห้องครัวหลังบ้าน นางสาวยีนดีได้แสดง
อาการปวดหัวปวดฟันในขณะที่นายเฉลิมพยายาม
หาเรื่องพูดคุยเจรจาด้วย จังหวะนั้นเองนางสัมผัส
ผู้เป็นมารดาเพิ่งกลับจากไปทำบุญที่วัดได้สังเกต
เห็นอาการไม่สบายของบุตรสาวเลยถามขึ้นมาด้วยความ
ห่วงใย คำตอบของนางสาวยีนดีที่บอกกับแม่
ไปนั้นเป็นการจุดชนวนให้บังเกิดเหตุการณ์ไม่คาด
ฝันขึ้น

“ปวดหัว ปวดฟันจะตายเสียให้ได้ แล้วคุณ
เฉลิมก็พูดมาไม่รู้สินู้จบ กวนใจจริง พูดไม่รู้แล้ว
รำคาญเหลือเกิน แม่บอกไหมท์ (น้องสาว) ให้เอา
แหวนคินให้คุณเฉลิมเสียที” กลายเป็นว่าประโยค
สุดท้ายที่นางสาวยีนดีได้ลั่นวาจาออกไป ทำให้นาย

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ประชาชาติลงข่าว
นางสาวยีนดี มกดี ถูกยิงจนเสียชีวิต

เฉลิมถึงกับบันดาลโทสะชักปืนออกมายิงคนรักเขา
ถึง 2 นัดติดต่อกัน กระสุนลูกหนึ่งฝังอยู่กลางสมอง
ส่วนอีกลูกติดอยู่ที่กะโหลกหน้าผากเกือบทะลุ เมื่อ
สิ้นเสียงปืนทุกสิ่งรายล้อมเหมือนนิ่งสงบไป ร่างของ
นางสาวยีนดีล้มพุงลงกับพื้น นายเฉลิมจึงรีบวิ่งไป
เข้าไปประคองคนรักของตน โลหิตค่อย ๆ ไหลออก
มาจากท้ายทอยของคู่หมั้นสาว ซิพจรของเธอค่อย ๆ
เต้นช้าลงจนเหลือแต่เพียงร่างที่ไร้วิญญาณ ถึงแม้ว่า
นายเฉลิมจะพยายามล้มโกเพื่อฆ่าตัวตายตามก็ไม่
เป็นผล เพราะกระสุนปืนดังกล่าวได้ขาดลากล่องไป
เสียแล้ว

ในขณะเดียวกัน นางสัมผัสเยี่ยมหลังจากได้สติ
จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวของตนต่อหน้า
อย่างฉับพลัน จึงรีบวิ่งร้องเรียกหาคนมาช่วย พอ
ออกไปบริเวณหน้าบ้านพบกับนายฮวดซุ่น เหง่าพงษ์
ผู้เป็นญาติก็ได้กวักมือให้รีบมาช่วยดูอาการบุตรสาว
จังหวะเดียวกันนั้นนายเฉลิมเข้ามาอ้อนวอนให้นาย
ฮวดซุ่นนำตัวเขาไปส่งโรงพยาบาล พร้อมกับคร่ำครวญ
พรรณนาว่า “ผมฆ่ายีนดีแล้ว ผมเข้าใจผิด ช่วยนำ

ผมไปโรงพักที่เถอะ” นายสวดขุนก็ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ พร้อมกับพานายเฉลิมเข้ามาอบตัว ซึ่งเขาสารภาพผิดและยอมรับชะตากรรมของตนอันจะเกิดขึ้นตามมาหลังจากนี้

ตอนบ่ายเวลา 16.00 น. ของวันเดียวกันนี้เอง ผู้คนจากทั่วสารทิศที่ทราบข่าวต่างพากันมาร่วมพิธีรดน้ำศพนางสาวยีนดีกันเป็นจำนวนมาก โดยศพจะตั้งพิธีบำเพ็ญกุศลอยู่ที่บ้านและมีกำหนดฌาปนกิจในวันพุธที่ 10 กุมภาพันธ์ ในการปลงศพ นายเฉลิมเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด (พระราชชาติ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 2)

นายเฉลิม กับความลับที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 7 กุมภาพันธ์ ถือเป็นโศกนาฏกรรมความรักที่สะเทือนใจใครหลาย ๆ คน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม นายเฉลิมยังมีความลับบางอย่างปิดบังไว้ไม่ให้ใครรู้ แม้แต่ผู้หญิงที่เขารักและเทิดทูนมากที่สุด “นางสาวยีนดี มกดี” ไม่ได้มีวันล่วงรู้ความลับนี้เลย เพราะถ้าหากเธอทราบเรื่องดังกล่าว เส้นทางรักที่เขาฝันอยากจะสร้างครอบครัวร่วมกันกับเธออาจจะต้องพังทลายไปในที่สุด

ความลับที่ว่า นั่นก็คือ เขาเองไม่ใช่หนุ่มโสด โดยนิตินัยแต่อย่างใด เนื่องจากเคยได้จดทะเบียนสมรสอยู่กับนางสมจิตต์ สารการ และมีบุตรธิดาด้วยกัน 2 คน ทว่าบุตรสาวคนโตเสียชีวิตเมื่อตอนอายุได้ 3 เดือน จึงเหลือเพียงบุตรชายคนเล็กที่กำลังอายุได้ 2 ขวบ ถึงแม้ว่านายเฉลิมจะอ้างว่าได้เลิกากับนางสมจิตต์ไปแล้ว แต่ยังไม่ได้นิยามจากกันตามกฎหมาย ในขณะที่เดียวกันนางสมจิตต์ก็ยังแวะเวียนมาหาที่บ้านย่านเทเวศร์อยู่เสมอ และไม่เคยทราบเรื่องราวความสัมพันธ์ของสามีกับนางสาวยีนดี เนื่องจากมารดาและญาติของนายเฉลิมปิดบัง

ไม่เคยเผยให้ได้รับรู้ ตั้งแต่สามีไปรับราชการที่ต่างจังหวัด ก็ได้ส่งเงินให้ในฐานะภรรยา เพียงแต่จะส่งเงินให้เดือนละ 15 บาทสำหรับเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรเท่านั้น นายเฉลิมเป็นคนรักลูกมากเพราะถ้าหากลูกเกิดเจ็บป่วยต้องทำการรักษาเขาจะรีบจัดส่งเงินเพื่อเป็นค่ายามาให้ ก่อนเกิดเหตุโศกนาฏกรรม 3 วัน (4 กุมภาพันธ์) นายเฉลิมก็เพิ่งส่งเงินเป็นค่ารักษาพยาบาลให้ลูกเป็นจำนวนเงิน 45 บาท อีกทั้งยังได้กำชับฝากฝังพี่สาวให้ช่วยเหลือเลี้ยงดูบุตรน้อยของตนอีกด้วย (พระราชชาติ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 36)

ในส่วนของนางขยัน ผู้เป็นมารดาของนายเฉลิมทราบเรื่องราวนี้เป็นอย่างดี เนื่องจากบุตรชายมักส่งจดหมายมาพรรณนาถึงความรักอันเปี่ยมล้นของเขากับนางสาวยีนดีและคุณงามความดีต่าง ๆ ของสาวงามคนนี้ให้มารดาได้รับรู้โดยตลอด ในบางครั้งทางบ้านแจ้งข่าวว่ามารดาป่วยหรือไม่กับบรรดาญาติพี่น้องทุกซอกทุกการใด นายเฉลิมมิได้ตอบรับทราบหรือแสดงความห่วงใยในเรื่องดังกล่าว แต่กลับพรรณนาถึงหญิงคนรักของตนผ่านเนื้อความจดหมายทุก ๆ ฉบับ อีกทั้งยังพร่ำบอกเสมอว่า “หากพลาดรักด้วยประการใด ก็อาจจะไม่ได้อยู่เป็นคนอีกต่อไป” (พระราชชาติ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 36)

ความรักความสัมพันธ์ของนายเฉลิมกับนางสาวยีนดีเป็นที่รับรู้กันมาตลอดระหว่างนางขยัน ผู้เป็นมารดาและพี่สาวของเขาคือนางอดิศัยสวามิภักดิ์ (ภริยาของพระอดิศัยสวามิภักดิ์) เนื่องจากเขามักจะส่งจดหมายวิงวอนขอความร่วมมือเพื่อช่วยหาเงินและหาทางติดต่อกับทางผู้ใหญ่ฝ่ายหญิง พี่สาวรักน้องชายคนนี้ที่สุดแต่ก็ช่วยเหลืออะไรมาไม่ได้เพราะมารดาไม่เห็นด้วย และถึงอย่างไรนางสมจิตต์ผู้เป็นภรรยาของนายเฉลิมก็ยังแวะเวียนไป

มหาสุที่บ้านอยู่เสมอ ดังนั้น พี่สาวจึงเขียนจดหมายไปตักเตือนน้องชายให้ยับยั้งชั่งใจในเรื่องนี้ โดยให้เหตุผลไปว่า ถ้าเกิดทางฝั่งของนางสาวยีนดีทราบ ว่านายเฉลิมมีภรรยาและบุตรอาจจะไม่ตกลงปลงใจแต่งงานด้วยก็ได้ ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน พี่สาวได้รับจดหมายจากน้องชายเขียนแจ้งมาว่าเขาได้หมั้นหมายกับนางสาวยีนดีด้วยแหวนเพชรหนึ่งวง และได้อ้างว่าบอกความจริงกับทางฝ่ายผู้หญิงไปว่าตนเคยมีครอบครัวมาก่อน แต่ได้เลิกร้างกันไปนานแล้ว จะมีการกำหนดวันสมรสในเร็ววันนี้ แต่ยังขาดเงินค่าสินสอดซึ่งฝ่ายหญิงเรียกร้องเป็นจำนวนเงิน 2,000 บาท จึงใคร่จะขอเงินมารดาและพี่สาวอีกทั้งอยากให้ทั้งสองลงมาเป็นธุระจัดการงานแต่งงานให้ตนที่นครศรีธรรมราชด้วย ทางด้านมารดายังคงยืนยันไม่ขอข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนพี่สาวใจหนึ่งก็สงสารน้อง อีกทั้งสถานะการเงินขณะนั้นก็ยังลำบาก สุดท้ายจึงจัดส่งเงินไปช่วยเป็นจำนวนเงิน 300 บาท (ประชาชาติ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 35)

ปลายเดือนพฤศจิกายน นางอดิศัยสวามีภักดิ์ได้รับจดหมายตอบรับจากน้องชายว่าเขาได้รับเงินที่เธอส่งไปให้พร้อมแจ้งให้ทางพี่สาวทราบว่าเป็นวันวิวิ

ที่กำหนดไว้ครั้งแรกคือเดือนมีนาคม จำต้องเลื่อนออกไปภายหลังวันรัฐธรรมนูญ เนื่องจากคู่หมั้นของตนจะเป็นตัวแทนจังหวัดนครศรีธรรมราชเข้าประกวดนางสาวสยามที่กรุงเทพมหานคร และยังร้องขอให้พี่สาวช่วยเป็นธุระพานางสาวยีนดีไปพบมารดาที่บ้านแถวเทเวศร์ แต่เนื่องจากนางขยันผู้เป็นมารดาไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้มาตั้งแต่ต้น จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นางสาวยีนดีมิได้เข้าพบนางขยัน ผู้จะเป็นว่าที่แม่สามีในอนาคต ทั้ง ๆ ที่นางสาวยีนดีใช้เวลาพำนักอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งหลายวัน (ประชาชาติ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 36)

ปัจจัยมพบคดีฆาตกรรม : คำสารภาพ จดหมายปริศนา และข่าวดังในหน้าหนังสือพิมพ์

ในส่วนของนายเฉลิมระหว่างที่รอศาลสั่งดำเนินคดี ก็มีนักข่าวเข้าไปสัมภาษณ์ ซึ่งเขาแสดงความเสียใจต่อสิ่งที่ได้กระทำและสารภาพว่ากระทำโดยเข้าใจผิด ความคิดชั่ววูบผลักดันให้เขาก่อเหตุร้ายเช่นนั้นลงไป จนบัดนี้เขายังเชื่ออยู่เสมอว่านางสาวยีนดีตายด้วยความบริสุทธิ์ กรรมบันดาลในชั่วขณะจิตอาจทำให้เขาเผลอพลั้งฆ่าเธอก็ได้ ใน

ข่าวฆาตกรรมนางสาวยีนดีลงหน้า 1 หนังสือพิมพ์ประชาชาติ

ระหว่างสัมภาษณ์นายเฉลิม นักข่าวสังเกตเห็นสีหน้าของเขาเศร้าใจอย่างสุดซึ้ง เขายังให้สัมภาษณ์อีกว่า ตอนนั้นเขามีสบีนอยู่ในมือและเกิดอารมณ์หุนหันพลันแล่นจนเกินไป จึงใช้ปืนประหารหญิงคู่หมั้นอันเป็นที่รัก (ประชาชาติ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 18) ขณะเดียวกันผู้รักษาการแทนกรมการตรวจเงินแผ่นดินได้ทราบเรื่องราวคดีฆาตกรรมดังกล่าว และยังไม่ยอมปากเสียโดยความสามารถของนายเฉลิมข้าราชการหนุ่มที่ยังมีอนาคตไปได้ก้าวไกลกว่านี้ กลับต้องมาทิ้งอนาคตทั้งหมดอยู่ในเรือนจำไปอีกนาน (ประชาชาติ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 2)

อย่างไรก็ดี ในวันพุธที่ 10 กุมภาพันธ์ อันเป็นวันที่กำหนดให้มีพิธีฌาปนกิจศพของนางสาวยินดี ได้มีจดหมายของนายเฉลิมส่งถึงครอบครัวของเธอ ซึ่งเป็นตัวพิมพ์ แต่ไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้นำเอาไปส่งให้ เนื้อความระบุว่า “อย่าให้เฝ้ายินดีก่อน เพราะศพของยินดีเป็นพยานสำคัญในเรื่องนี้” จดหมายฉบับนั้นมีลายเซ็นรับรองของนายเฉลิม นางสัมพันธ์ผู้เป็นมารดารีบเร่งไปหาพระยาสุรานุรักษ์ธานีศรีเกษตรนิคม ข้าหลวงประจำจังหวัดนครศรีธรรมราชที่จวนข้าหลวง แต่ไม่พบ จึงต้องไปหาที่ศาลากลางจังหวัด เมื่อท่านข้าหลวงพิจารณาจดหมายดูอย่างถี่ถ้วน ก็มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้เฝ้าศพนางสาวยินดีได้ ครั้นเสร็จสิ้นงานฌาปนกิจศพเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นายฮวดซุ่น เหน่งพงษ์ได้ไปสอบถามนายเฉลิมที่เรือนจำถึงสาเหตุที่ส่งจดหมายห้ามไม่ให้เฝ้าศพนางสาวยินดี แต่นายเฉลิมตอบนายฮวดซุ่นกลับไปว่าตนมิได้ส่งจดหมายอะไรไปทั้งนั้น เพียงแต่เมื่อเช้ามีคนเอาหนังสือมาให้ตนเห็นชื่อ 1 ฉบับ ซึ่งตนมิได้อ่านเนื้อหาในหนังสือ เพราะเข้าใจว่าเป็นหนังสือของเรือนจำเกี่ยวข้องกับกรที่เข้ามาอยู่จึงเห็นไป คำตอบของนายเฉลิมนั้นสร้างความมึนงง

ให้กับหลายคนถึงที่มาของจดหมายปริศนาดังกล่าวว่าใครกันเป็นผู้จัดทำจดหมายฉบับนี้? (ประชาชาติ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479 : 18)

ถึงแม้ว่ากรณีฆาตกรรมนางสาวยินดีจะถูกคลี่คลายคดีได้อย่างง่ายดาย อีกทั้งศพของผู้ตายก็ได้ทำการฌาปนกิจไปเรียบร้อยแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมนางสาวยินดียังไม่จบเพียงแค่นั้น เนื่องจากเป็นคดีฆาตกรรมนางงามเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศและประชาชนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก จึงเป็นข่าวใหญ่ในหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์ไทยที่พร้อมใจกันเกาะติดเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเวลาร่วม 1 สัปดาห์ในขณะเดียวกันข่าวนี้ยังโด่งดังไปไกลยังต่างประเทศ ประกอบกับมีหนังสือพิมพ์ของสิงคโปร์ 2 ฉบับคือหนังสือพิมพ์มาลายา ทรีบูน (The Malaya Tribune) และหนังสือพิมพ์สิงคโปร์ฟรีเพรส (The Singapore Free Press) กลับลงข่าวอันเกิดจากความเข้าใจคลาดเคลื่อนว่า “นางสาวสยามถูกฆาตกรรมโดยน้ำมือของคู่รัก” พร้อมแนบรูปของนางสาววงเดือน ภูมิรัตน์ นางสาวสยาม พ.ศ.2479 เป็นข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งทั้ง 2 ฉบับ ซึ่งเรื่องดังกล่าวทำให้นางสาววงเดือนถึงกับร้อนใจ จนต้องเขียนจดหมายชี้แจงข้อเท็จจริงไปยังหนังสือพิมพ์ของสิงคโปร์ ความตอนหนึ่งว่า

“ข้าพเจ้าเป็นหญิงสาวชาวบางกอก และข้าพเจ้าได้รับตำแหน่งนางสาวสยาม โดยการพิจารณาของคณะกรรมการแห่งชาติในการประกวดความงามที่ได้มีขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม ผู้ถูกฆาตกรรมตามข่าวนั้นเป็นหญิงสาวอายุ 20 ปี ซึ่งเป็นผู้หนึ่งในจำนวน 70 คน ของนางงามตามมณฑลภาคต่าง ๆ ที่ได้เข้ามาประกวดต่างหาก ซึ่งเจ้าหล่อนผู้นั้นเป็นชาวนครศรีธรรมราช อันเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ของสยาม” (สยามราษฎร์ 9 มีนาคม พ.ศ. 2479)

โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นจาก “อาชญารัก” ระหว่างนายเฉลิม สรวิสูตร กับนางสาวยินดี มกติ นางงามแห่งเมืองนครศรีธรรมราช ถือเป็นบทเรียนให้กับคู่รักหนุ่มสาวได้เรียนรู้และตระหนักถึงความเข้าใจในการที่จะใช้ชีวิตครองคู่ร่วมกัน นางสาวยินดีเป็นสาวสวยที่ครองตำแหน่งนางงาม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีผู้ชายต่างเข้ามาหมายปอง ส่วนนายเฉลิมข้าราชการหนุ่มผู้เปี่ยมความสามารถและมีอนาคตก้าวไกล กลับพลั้งเผลอปล่อยให้ความโกรธและความหึงหวงครอบงำจนขาดสติ จนได้ทำลายอนาคตอันสดใสของตนกับหญิงคนรักเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบให้ดับสิ้นไปตลอดกาล ■

เชิงอรรถ

¹ เนื่องจากเนื้อหาในบทความเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2479 ซึ่งยังคงใช้รูปแบบการนับปีศักราชตามแบบไทย กล่าวคือ จะเริ่มนับพุทธศักราช (พ.ศ.) ใหม่ในวันที่ 1 เมษายน เป็นวันขึ้นปีใหม่ของทุกปี ส่วนรูปแบบการนับปีศักราชแบบสากล คือ มีวันขึ้นปีใหม่ในวันที่ 1 มกราคมนั้น ประเทศไทยได้ประกาศใช้ครั้งแรกในปี พ.ศ.2484 จึงไม่แปลกที่เดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคมจะถือเป็นช่วงสามเดือนสุดท้ายปลายปีเก่า

เอกสารอ้างอิง

ณัฐธิดา ทองเกษม. (2563 ก). “เทพีแห่งลุ่มตาปี: เรื่องเล่านางสาวสุราษฎร์ธานีในประวัติศาสตร์การประกวดนางงาม.” *รูสมิแล ปีที่ 41 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน 2563)*. หน้า 71-80

ณัฐธิดา ทองเกษม. (2563 ข). “ประวัติศาสตร์การคัดค้านผลตัดสินประกวดนางงาม *ดราม่าแรก* ในวงการนางงามสยาม”. ค้นเมื่อ 14 ธันวาคม 2563. จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_55023.

หนังสือพิมพ์ไทยใหม่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 8 กันยายน พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 23 กันยายน พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 5 มกราคม พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 7 มกราคม พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์ประมวญวัน 13 ธันวาคม พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์สยามนิกร 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2479

หนังสือพิมพ์สยามราษฎร์ 9 มีนาคม พ.ศ. 2479

อรสม สุทธิสาคร. (2533). *ดอกไม้ของชาติ : จากเวทีความงามสู่เวทีชีวิต อัลบั้มชีวิต 13* นางสาวไทยยุคแรก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รวมทรงศน์.